

[Niels Helveg Petersen]

politikken. Hvad er vores politik? Det har vi hørt for lidt om, men den 1. juli fanger bordet altså, og så skal Danmark til at formulere noget, der kan være en politik ikke bare for Danmark, men for Fællesskaberne, for det er vores opgave.

Det er ikke nok for Danmark og for den danske regering at sige nej – hverken til forslagene fra Kommissionen på landbrugsområdet eller til forslagene fra Kommissionen på finansieringsrådet. På et eller andet tidspunkt skal vi noget andet end at sige nej. Vi skal til at konkretisere, vi skal til at være konstruktive.

Det er der så meget desto mere grund til at minde om, som der jo, hvis det hele skulle gå så galt, at det brød sammen, hvis man slet ikke kunne finde nogen løsning på landbrugsfinansieringen f.eks., er krav til den danske finansminister i milliardklassen, penge at udrede, som vil stille meget store krav til den danske statskasse. Derfor har Danmark som nation en fundamental interesse i, at der findes løsninger både for finansieringsreformen og for landbrugspolitikken.

Jeg efterlyser her mere konstruktive udspil. Jeg forlanger ikke, at de skal foreligge i fuldt færdig form, men når jeg drager dette her frem, så er det for at sige til regeringen, at man godt i denne debat måske et par uger endnu kan afholde sig fra at møde med konstruktive tanker, men at tidspunktet kommer, og at man lige så godt kan gå i gang med at forberede det.

Erhard Jakobsen (CD):

Vi har jo allerede for nogen tid siden haft et lille forspil til debatten her i dag, hvor vi drøftede vor holdning til EF på en række områder, og jeg var meget glad for hr. Gades bemærkninger i dag. Det var jeg, fordi udenrigsministeren var så venlig, da vi havde den forrige debat, at imødekomme ønsker, jeg havde med hensyn til, hvordan jeg mente den danske regering skulle optræde, målt i forhold til, hvordan jeg havde set forskellige lande optræde i tidens løb med store fagter og gebærder, med store konstruktive planer, som man ville gennemføre, og der kom ikke en pind ud af det. Og da anbefalede jeg, at Danmarks regering skulle møde beskedent og stille og sige: vi erkender vanskelighederne, vi skal gøre alt, hvad vi kan, vi skal bru-

ge al vores dygtighed for at få noget igenem, men mulighederne er stærkt begrænsede.

Derfor tog jeg hr. Gades bemærkninger om, at det var lidt usselt og svagt, som en stor kompliment til ministerens redegørelse. For det kan man godt kalde det her, hvor man taler om EF, som den blinde taler om farverne, og hvor man ganske ser bort fra alle de faktiske forhold, der eksisterer.

Udenrigsministeren kender disse vanskeligheder, og det er ud fra det, udenrigsministeren har lavet sit udmærkede katalog over, hvad det er, vi kommer til at stå over for, og har indtaget en så beskeden holdning over for, hvad vi tror vi kan gøre. Men deri ligger jo ikke, at vi ikke vil gøre alt.

Jeg var også glad for, at hr. Gade erkendte, at vi skal alliere os med nogen, hvis vi overhovedet skal igennem med noget. Vi kommer ingen vegne ved at stå med et dannebrogssflag i hver hånd og sige, hvad et flertal i det danske Folketing mener. Det rager rent ud sagt de andre lande en papand. Nej, det afgørende er, at vi kan finde nogle allierede, og dér er jeg specielt glad for – jeg tror, det er første gang, det kommer i en dansk ministers officielle redegørelse – at ministeren lægger vægt på samarbejde med andre institutioner, og det bliver vel i denne forbindelse ikke mindst Parlamentet.

Jeg må minde om, hvad jeg har været med til tidligere at fremhæve her i salen, nemlig at når det gælder miljøpolitik, har man i Parlamentet en solid allieret. Flertallet i Parlamentet har længe før ministrene og også før Danmark fremhævet synspunkter som dem, Danmark nu i dag har gjort sig til talsmand for.

Derfor er der god grund til, at den forhandlingsevne, som jeg ved at ministeren har, lægges for dagen over for Parlamentet, hvis medlemmer på mange områder føler sig frustrerede og derfor vil være yderst taknemmelige og også parate til at give noget igen, såfremt man imødekommer Parlamentets ønsker om at deltage.

Jeg tror nok, det er vigtigere, at man forhandler med Parlamentets medlemmer, Parlamentets ledere, end at man forhandler med markedsudvalget i den forbindelse. Jeg tror, at resultatet bliver større af at forhandle med Parlamentet end af at forhandle med markedsudvalget.